

Netbú, home del İSíort, esclau de Clodius incita d sos germans d' esclavituc á revoltarse, ab els seus cants, Rodia la conisana d' Empüi-íum encisa il Nethú per las scvñs gracias 3' la dolcesa àc son parlar-

"D' on vens tant gran d' espatlles
y ab aquesta daurada cabellera
que t' arruixa de sol el rostre d' home?"

y Nethú contesta ab sinceres paraulas que cus deixan veuror ben nua la seva ánima inquieta.

^'Vinc de terres del Nord!.-, de vostra Gal-Ua
y de més enllà encara! porto (*i* dintre
soroll de neu qu' és fon y tinc la pensa
misteriosa com la boira semprel
Una dolça tristesa porto ¿*i* sobre^
com el cos blanc d' una germana morta
que haig d' enterrar y no he enterrat encara,,,

Y per Rodia

"Nethú es tot éll com vas de terra roja
plé de vi nou."

Ja endevineu el conflicte de la forsa vensuda per la bellesa, Els Uassos d' amor estrenyent invisibles las ánimas fins llavors desconegudas. Rodia es la Grecia, perfecta de forma y ab tota la suavitat del mar blau besant las illas asoleyaüas. Nethú es el barbre, V estrançer, l' home dfe neu fonentse A V escalfor d' un pit de dona. Es el bloch de *gel* arrossegat per las corrents cap á la benignitat dels climas cAlits, desfentse en riu d'ayguas tranquílas/perdent V aspror y exalant aromas. Pero en lo profont de son pit In resta encar el recort de las boyras payrals, de las neus eternas y- quant en la festa l' alegria pren l* esbojarrament del ví, quant tots entonen:

*'Fem les alegres dances dionisianes!
Vessem nostres cançons sobre les coses!
Els marbres prenen actituts humanes.